

عنوان مقاله:

علل و پیامدهای جدایی قریه فیروزه از ایران

محل انتشار:

پژوهشنامه خراسان بزرگ، دوره 6، شماره 21 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

جلیل قصابی گرکوه - دانشگاه فردوسی، مشهد، ایران

هادی وکیلی - دانشگاه فردوسی، مشهد، ایران

ابوالفضل اسکندری فاروجی - دانشگاه اصفهان، ایران

خلاصه مقاله:

توسعه طلبی ارضی دولت روسیه از ابتدای قرن ۱۳ ق.م / ۱۹ م. در سرزمین های شمال ایران شروع گردید. روس ها با معاهده آخال توسعه طلبی ارضی را در مناطق شمالی ایران دنبال می کردند. معاهده آخال در ۲۲ محرم ۱۲۹۹ ه.ق / ۱۴ دسامبر ۱۸۸۱ م. برای تعیین مرزهای ایران و روسیه در مناطق ترکمن نشین شمال شرق دریای مازندران میان سعیدخان مومتن الملک، وزیر خارجه ایران و ایوان زینیوف، وزیرمختار روسیه در تهران امضاء شد. بر اساس معاهده آخال، مرزهای جنوبی روسیه تا سرحدات کنونی ایران گسترده می شد؛ اما تعیین و تحدید دقیق خطوط مرزی بین دو کشور تا سال ۱۳۳۳ ش. حل نشده باقی ماند. از جمله مناطق مهمی که موضوع آن بیش از هفت دهه بخشی از مناسبات ایران و روسیه را به خود اختصاص داد، مسئله قریه فیروزه بود که از نظر موقعیت نظامی و ژئوپلتیک و منابع آبی، منطقه مهمی محسوب می شد. با وجود اهمیت ژئوپلتیکی قریه فیروزه چندین عهد نامه و قرارداد بین ایران و روسیه منعقد گردید که مالکیت آن به طور متناوب و به شکل صوری دست به دست می گشت؛ اما در عمل قریه فیروزه هیچ گاه بعد از معاهده آخال تحت تصرف ایران نبود. پژوهش حاضر می کوشد به روش پژوهش کتابخانه ای و اسنادی، علل جدایی قریه فیروزه را که به ناکارآمدی رهبران سیاسی، ضعف بنیه اقتصادی، نظامی، سیاسی دولت ایران اشاره دارد، بررسی و پیامدهای اقتصادی، سیاسی، نظامی و جمعیتی آن را مورد ارزیابی قرار دهد.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2030246>

